

Arrest

nr. 100 633 van 9 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. OGUMULA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U werd in 1976 geboren te Labé en groeide daar op. U zegt dat u op 15 jarige leeftijd naar Conakry verhuisde en daar in de wijk Kipé heeft gewoond met uw eerste man, waar u 4 kinderen mee heeft. Uw eerste man, D. M. S. overleed op 4 augustus 2010. Na het overlijden van uw man ging u samen met uw vier kinderen wonen bij uw oom langs moederskant in de wijk Hamdallaye. U geeft aan dat u nooit naar school bent gegaan en dat u analfabeet bent. Op 27 januari 2011 huwde u, via een religieus huwelijk, met K. M. van Malinké afkomst, hij werkt als militair in de graad van luitenant. U huwde uit vrije wil, uit liefde en vriendschap. Uw familie

was het niet helemaal eens met uw huwelijk, met uitzondering van uw oom, die een kennis is van uw man. Drie maanden na het huwelijk – ongeveer in maart 2011 - bleek u zwanger te zijn en kreeg u last van misselijkheid. Dit was de aanleiding voor uw man om u te slaan en te mishandelen. Uw man kwam vaak dronken thuis. Op een avond mishandelde en sloeg hij u danig in het gezicht dat u een tand kwijtraakte. U moest gehospitaliseerd worden. Na dit incident bent u naar uw oom gegaan. U bent, nadat u ongeveer een maand bij uw oom bent gebleven, teruggekeerd naar uw man. Uw man bleef gewelddadig en was vaak dronken. Op 15 augustus 2011 was uw man zeer gewelddadig en dreigde op u te schieten en sloeg u. U kreeg een miskraam. U werd door M., die dagelijks vers brood bracht, de dag nadien naar het ziekenhuis van Donka gebracht. Daar werd een keizersnede gedaan om uw overleden, ongeborn kind weg te nemen. Uw oom is die dag bij de baas van uw man, kolonel D. gegaan om hem te vertellen wat uw man met u had gedaan. De kolonel riep uw man ter verantwoording. Uw man is naar het ziekenhuis gegaan waar u verbleef. Hij heeft daar met niemand van uw familie of met uzelf gepraat. Sinds die dag heeft u uw man ook niet meer gezien. U bent vijftien dagen in het ziekenhuis gebleven en nadien bent u bij uw oom ingetrokken. Begin september 2011 heeft u samen met uw oom klacht ingediend bij de gendarmerie op aanraden van het ziekenhuispersoneel. Uw oom is ook bij de oom van uw man gegaan om hem op de hoogte te brengen van de daden van uw man. Zijn oom heeft zich verontschuldigd en zou uw man hierover aanspreken. Sindsdien bedreigde uw man uzelf en uw familie. U verklaart dat er een oorlog tussen beide families is gegroeid. Op 8 augustus 2012 reisde u vanuit Conakry, onder begeleiding van een smokkelaar, mijnheer B., per vliegtuig alwaar u 's anderendaags aankwam. U vroeg er op 9 augustus asiel aan. U heeft contact met uw nicht die woont in Conakry, in de wijk Kaporo. Via haar heeft u vernomen dat uw oom werd opgepakt en wordt vastgehouden in de gevangenis Sûreté omdat hij u heeft geholpen te ontsnappen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door uw tweede echtgenoot die tevens luitenant is bij het Guineese leger, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat kan getwijfeld worden aan het profiel dat u van zichzelf tracht te schetsen.

U verklaart dat u in Guinee over een paspoort beschikte (gehoor CGVS, p 10) maar dat u niet met dit paspoort heeft gereisd omdat het vervallen is (gehoor CGVS, p 13). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde u echter dat u nooit over een paspoort heeft beschikt. U zegt dat het in Guinee normaal is om over een paspoort te beschikken om uw identiteit te bewijzen (gehoor CGVS, p13). Uit onze informatie (zie kopie toegevoegd aan administratief dossier) blijkt dat voor het aanvragen van een paspoort andere identiteitsbewijzen nodig zijn. Het aanvragen van een paspoort duurt minstens twee weken maar kan ook langer duren indien er geen blanco documenten aanwezig zijn. Het is dus niet zo evident om een Guinees paspoort te krijgen zoals u laat uitschijnen. Daarnaast wordt de reden die u aanhaalt waarom u over een paspoort beschikt –het hebben van een identiteitsbewijs- helemaal ontkracht aangezien er makkelijkere manieren zijn om uw identiteit te bewijzen en u blijkbaar toch reeds een ander identiteitsbewijs moet hebben om een paspoort aan te vragen.

Het is zeer onaannemelijk dat u een paspoort uitsluitend heeft aangevraagd om uw identiteit te bewijzen aangezien een paspoort dient om te reizen naar het buitenland.

Verder zegt u initieel op het CGVS dat u op 14 jarige leeftijd bent gehuwd (gehoor CGVS, p 4). Als er echter wordt gevraagd naar het jaar waarin u getrouwd bent, zegt u dat dit in 1995 was (gehoor CGVS, p 6). In 1995 was u echter 19 jaar aangezien u verklaart geboren te zijn in 1976 (gehoor CGVS, p 4). Ook deze vaststelling doet twifelen aan uw beweerde profiel van analfabete die niet kon gaan werken en naar school gaan omdat ze op jonge leeftijd moest huwen (zie gehoor CGVS, p. 4, 6).

Hieruit blijkt ook dat u inconsistente verklaringen aflegt over uw 1ste huwelijk.

Aangezien er reeds twijfels zijn gerezen met betrekking tot de verklaringen over uw eerste huwelijk (leeftijd waarop u gehuwd bent) kan ook de manier waarop uw tweede huwelijk tot stand is gekomen ook in twijfel worden getrokken aangezien uw 2de huwelijk een gevolg is van het einde van uw 1ste huwelijk (overlijden van uw 1ste man).

Deze twijfels worden nog versterkt aangezien u tijdens uw gehoor bij DVZ verklaarde dat u de laatste negen jaar van uw leven in de wijk Kaporo woonde. Hierover legde u een andere verklaring af tijdens het gehoor bij het CGVS. U verklaarde daar dat u zowel met uw 1ste als met uw 2de man in de wijk Kipé woonde (op een ander adres) en dat u met uw oom in de wijk Hamdallay woonde.

Uw tegenstrijdigheid m.b.t. uw woonplaats versterkt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw huwelijken.

U zegt vervolgens dat u effectief met uw tweede man heeft samengewoond van 27/01/2011 (datum huwelijk (gehoor CGVS, p 8)). Later verklaarde u dat u gehuwd was op 29/01/2011 (gehoor CGVS, p 17). U zou met hem samengewoond hebben tot 16/08/2011 (datum waarop u werd opgenomen in het ziekenhuis Donka – gehoor CGVS, p 17). Tijdens deze periode heeft u ook een maand bij uw oom gewoond (gehoor CGVS, p 18). In totaal heeft u dus ongeveer een half jaar met hem samengewoond. U kon echter niet meer vertellen dan dat uw tweede man luitenant is bij de 'Rode Baretten' (leger) (gehoor CGVS, p 8). Als u werd gevraagd wat zijn takenpakket als militair inhoudt, dan kon u niet meer verklaren dan 'dat hij reist en dat is het' (gehoor CGVS, p 16). U kon ook niet duidelijk verklaren waaraan men kon merken dat uw man een luitenant is. U kon niet duidelijk omschrijven wat er op zijn epauletten stond. (gehoor CGVS, p 16). U verklaart ook dat u geen collega's kent. U kent alleen de voornaam van de baas van uw man. (gehoor CGVS, p 17).

U beweert dat uw man veel macht heeft, maar uit het gehoor blijkt dat de baas van uw man uw man ter verantwoording roept (gehoor CGVS, p 12). De macht van uw man kan hierdoor in vraag worden gesteld of zeker worden gerelativeerd. Als u wordt gevraagd waaraan men dan kan zien dat uw man macht heeft (gehoor CGVS, p 22) bent u niet in staat om dit duidelijk te maken maar verwijst u naar een algemene situatie. Van u mag echter verwacht worden dat, gezien u wel verklaart dat uw man macht heeft, u concrete voorbeelden of aanwijzingen kan aanhalen over de positie van uw eigen man. U slaagt er echter niet in iets concreets over het werk van uw man te zeggen.

Uit bovenstaande feiten kan de geloofwaardigheid van uw huwelijk met een militair sterk in twijfel worden getrokken. Daardoor kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen i.v.m. de arrestatie van uw oom door uw beweerde man. Aangezien uw beweerde problemen onder meer voortvloeien uit het feit dat uw tweede man militair zou zijn, kan ook hieraan geen geloof worden gehecht.

Ook de problemen die u aanhaalt kan u op zich niet aannemelijk maken.

Zo beweert u op een bepaald moment tijdens het gehoor dat de oom van uw man niet op de hoogte was van de mishandeling (gehoor CGVS, p20). Uw oom zou naar zijn oom zijn gegaan, na uw ziekenhuisopname van 16 augustus 2011, om hem op de wantoestanden te wijzen en op dat moment zou hij nog van niets geweten hebben. Eerder verklaarde u echter dat u zelf reeds naar zijn oom bent geweest, na het eerdere incident waarop u uw tand heeft verloren (gehoor CGVS, p 18) waardoor de oom van uw man dus wel op de hoogte was. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.

U heeft ook tegenstrijdige elementen aangehaald over uw ziekenhuisopname van 16 augustus 2011. Zo blijkt enerzijds uit uw verklaringen dat u onmiddellijk, bij opname in het ziekenhuis de dokter te woord stond en dat u kon verklaren dat u geslagen werd door uw man en dat u in verwachting was (gehoor CGVS, p 12). Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat u de 1ste dag in het ziekenhuis niet kon praten, dat u pas op de 3de of de 4de dag met de dokter kon spreken (gehoor CGVS, p 21). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Guinee.

Over het al dan niet aangeven van uw problemen bij de politie heeft u ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Enerzijds vertelde u dat u niet naar de politie bent gegaan, maar uw familie wel (gehoor CGVS, p 18) terwijl u later verklaart dat u, op aanraden van de mensen van het ziekenhuis, wel zelf een klacht heeft ingediend, samen met uw oom (gehoor CGVS, p 21).

Over de nasleep van uw problemen rijzen nog volgende bedenkingen.

Het is frappant dat u gedurende een jaar in Conakry heeft gewoond bij uw oom (gehoor CGVS, p 20) zonder dat u uw man heeft gezien en zonder dat u of uw familie problemen met hem hebben gehad. Iedereen heeft u daarnaast gesteund in het kenbaar maken van uw problemen; de baas van uw man (gehoor CGVS, p 12), de oom van uw man (gehoor CGVS, p 13) en ook de politie heeft nota genomen van uw problemen (gehoor CGVS, p 21). De vrees voor uw man wordt hierdoor sterk gerelativeerd daar de drie gecontacteerde personen/instantie zijn gedrag hebben afgekeurd. Door de steun die u kreeg van deze personen/instantie kan aangenomen worden dat u bescherming genoot bij al deze personen/instantie. U kan ook niet aannemelijk maken en u haalt onvoldoende elementen aan waarom uw man zich tegen uw oom zou keren, eens u het land uit was (gehoor CGVS, p 20). U verklaart dat uw man uw oom zelf heeft gearresteerd (gehoor CGVS, p 20) en u verklaart dat uw oom is ingegaan op een convocatie (gehoor CGVS, p 20). Dit impliceert dat uw man werkzaam zou zijn in de gevangenis Surété te Conakry. De gevangenis Surété wordt echter door het ministerie van veiligheid en niet door defensie beheerd (zie kopie in uw administratief dossier). Bovendien werd hierboven reeds geconcludeerd dat geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen omtrent het beroep van uw man. Nergens uit uw verklaring blijkt verder dat er elementen zijn die aantonen dat en waarom de houding van de familie van uw man gewijzigd zou zijn. De familie had de eerdere problemen erkend (gehoor CGVS, p 20) en had er iets aan willen doen. U bent er niet in geslaagd om de problemen aan te tonen terwijl u ruimschoots de tijd heeft gekregen om uw problemen in Guinee zelf uiteen te zetten (gehoor CGVS, p11-13).

Al deze elementen tonen aan dat geen geloof kan gehecht worden aan uw problemen.

U haalt ook de relatie tussen de Peul – en Malinké etnie aan om de problemen tussen u en uw man te verklaren (gehoor CGVS, p 11). Ten eerste heeft het CGVS info (zie kopie in het administratief dossier) die dit tegenspreekt en waaruit blijkt dat huwelijken buiten de eigen etnie net aantonen dat een familie geslaagd is en waaruit dus kan besloten worden dat een huwelijk tussen verschillende etnieën in Guinee niet noodzakelijk een probleem vormt, integendeel. Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uw relatie met uw man is ontstaan doordat u uw man heeft gezien bij uw oom, ook een Peul, met wie hij goed bevriend was (gehoor CGVS, p14).

Nergens anders uit verklaringen blijkt bovendien dat er binnen jullie – trouwens korte huwelijk – problemen waren omwille van etnie. U wijt uw problemen met uw man immers aan andere factoren, o.a. het weigeren van seksuele betrekkingen (gehoor CGVS, p 17).

U legde in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor waaruit blijkt dat u besneden bent. Dit gegeven wordt in bovenstaande motivering echter niet betwist. U haalt bovendien in dit verband geen vrees aan bij terugkeer naar Guinee. U verklaarde ook niet te weten waarom u een onderzoek aangaande uw besnijdenis diende te ondergaan. U verklaarde dat uw sociaal assistent een afspraak had geregeld voor u (gehoor CGVS, p. 9). U legt ook een medisch attest voor (dd. 5/12/2012) waarin staat dat u verklaard hebt aan de arts dat u het slachtoffer bent geweest van partnergeweld in 2011, waarna de arts vermeldt dat u verschillende littekens heeft en een snijtand ontbreekt. Nergens uit dit attest blijkt echter wat de oorzaak is van deze 'letsels'. De dokter baseert zich hierin duidelijk enkel op uw verklaringen, waarvan hij de waarachtigheid niet kan nagaan. Ten slotte legt u ook nog een brief voor (dd. 15/11/2012) van F. D. (van wie u ook een kopie van de identiteitskaart voorlegt). Vooreerst is het opmerkelijk dat uw vriendin en buurvrouw een brief aan u schrijft, terwijl u verklaart niet te kunnen lezen (zie vragenlijst DVZ, p. 1). Bovendien dient te worden opgemerkt dat een dergelijke brief niet als bewijs kan weerhouden worden. Immers, de waarachtigheid van de inhoud ervan kan niet worden nagegaan. Bovendien vertoont hij een erg gesolliciteerd karakter aangezien de briefschrijfster er blijkbaar een kopie van haar identiteitskaart aan toevoegt. Deze brief zou slechts als een begin van bewijs kunnen beschouwd worden als uw relaas over het geheel genomen geloofwaardig genoeg was, hetgeen in casu niet het geval is.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende gesteld worden:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guineese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De

overgangperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie informatiefarde van de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt niet akkoord te gaan met enkele '*zeer lichtzinnige en laconieke overwegingen*' uit de bestreden beslissing.

Zo stelt zij met betrekking tot de invraagstelling van het beweerde profiel van verzoekster dat verzoekster toch voldoende informatie gaf omtrent haar identiteit, die niet ter discussie staat. De verzoekende partij ziet niet in wat het verschil is tussen het aantonen van de identiteit aan de hand van een identiteitskaart en een paspoort. Ze stelt dat men in België, zoals in Guinee, zijn identiteit aan de hand van een paspoort of identiteitskaart kan aantonen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing twijfelt aan de verklaring van verzoekster waar zij stelt dat ze haastig is moeten vluchten uit Guinee om aan vervolging uitgaande van haar echtgenoot te ontsnappen. De commissaris-generaal stelt zich terecht vragen bij verzoeksters reisweg (daar zij een echt paspoort had en zo hiervoor niet noodzakelijk gebruik moest maken van een smokkelaar) en omdat zij in dit verband ook geen eenduidige verklaringen aflegde.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De bestreden beslissing baseert zich niet enkel op dit element, maar neemt de aannemelijkheid van het gehele asielrelaas, *in globo* in ogenschouw.

De verzoekende partij weerlegt de vaststellingen van de bestreden beslissing niet door te stellen dat een paspoort kan dienen als bewijs van identiteit.

Voorts werpt de verzoekende partij het analfabetisme van verzoekster op als verklaring voor de tegenstrijdige verklaringen inzake het jaar waarin/de leeftijd waarop verzoekster huwde.

Ook meent ze dat verzoekster zowel bij DVZ als bij de commissaris-generaal steeds aangaf dat zij in de wijk Kipé gewoond heeft. Er is derhalve geen tegenstrijdigheid inzake de woonplaats van verzoekster.

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen afgelegd door personen een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen.

Terecht twijfelt de bestreden beslissing aan het voorgehouden profiel van verzoekster als volgt: '*Verder zegt u initieel op het CGVS dat u op 14 jarige leeftijd bent gehuwd (gehoor CGVS, p 4). Als er echter wordt gevraagd naar het jaar waarin u getrouwd bent, zegt u dat dit in 1995 was (gehoor CGVS, p 6). In 1995 was u echter 19 jaar aangezien u verklaart geboren te zijn in 1976 (gehoor CGVS, p 4). Ook deze vaststelling doet twifelen aan uw beweerde profiel van analfabete die niet kon gaan werken en naar school gaan omdat ze op jonge leeftijd moest huwen (zie gehoor CGVS, p. 4, 6).*'

Redelijkerwijze kan van verzoekster verwacht worden of zij zou weten of zij 14 of 19 op het ogenblik van haar huwelijk.

De Raad is van oordeel dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en er een summiere samenvatting van is. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

De woonplaats is derhalve een overtollig motief, die echter geen afbreuk doet aan de overige constatering die doen besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas.

Waar de verzoekende partij opnieuw haar analfabetisme aanvoert als verklaring voor het feit dat zij zeer weinig weet over de job en job-inhoud van haar echtgenoot, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren en aldus coherente en overtuigende verklaringen af te leggen. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar wel degelijk eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat de verzoekende partij kennelijk kon volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. De verzoekende partij werd daarenboven tijdens het gehoor bijgestaan door een advocaat die haar eventuele beperkingen had kunnen aanduiden. (R.v.St. (toelaatbaarheid) nr. 8228 van 1 maart 2012). Het feit dat de verzoekende partij een ongeletterde persoon zou zijn en slechts een beperkte scholing genoot, kan de vaagheid en onwetendheid omtrent de job van haar echtgenoot en de inhoud ervan niet verklaren. Door nog te stellen dat verzoekster niet samen met haar man in de kazerne werkt om op de hoogte te zijn van zijn takenpakket, overtuigen verzoeksters verklaringen niet. Daarnaast stelde de bestreden beslissing wel meer onwetendheden vast dan enkel die omtrent het takenpakket van haar echtgenoot: *“U zegt vervolgens dat u effectief met uw tweede man heeft samengewoond van 27/01/2011 (datum huwelijk (gehoor CGVS, p 8)). Later verklaarde u dat u gehuwd was op 29/01/2011 (gehoor CGVS, p 17). U zou met hem samengewoond hebben tot 16/08/2011 (datum waarop u werd opgenomen in het ziekenhuis Donka – gehoor CGVS, p 17). Tijdens deze periode heeft u ook een maand bij uw oom gewoond (gehoor CGVS, p 18). In totaal heeft u dus ongeveer een half jaar met hem samengewoond. U kon echter niet meer vertellen dan dat uw tweede man luitenant is bij de ‘Rode Baretten’ (leger) (gehoor CGVS, p 8). Als u werd gevraagd wat zijn takenpakket als militair inhoudt, dan kon u niet meer verklaren dan ‘dat hij reist en dat is het’ (gehoor CGVS, p 16). U kon ook niet duidelijk verklaren waaraan men kon merken dat uw man een luitenant is. U kon niet duidelijk omschrijven wat er op zijn epauletten stond. (gehoor CGVS, p 16). U verklaart ook dat u geen collega’s kent. U kent alleen de voornaam van de baas van uw man. (gehoor CGVS, p 17).*

U beweert dat uw man veel macht heeft, maar uit het gehoor blijkt dat de baas van uw man uw man ter verantwoording roept (gehoor CGVS, p 12). De macht van uw man kan hierdoor in vraag worden gesteld of zeker worden gerelativeerd. Als u wordt gevraagd waaraan men dan kan zien dat uw man macht heeft (gehoor CGVS, p 22) bent u niet in staat om dit duidelijk te maken maar verwijst u naar een algemene situatie. Van u mag echter verwacht worden dat, gezien u wel verklaart dat uw man macht heeft, u concrete voorbeelden of aanwijzingen kan aanhalen over de positie van uw eigen man. U slaagt er echter niet in iets concreets over het werk van uw man te zeggen.

U beweert dat uw man veel macht heeft, maar uit het gehoor blijkt dat de baas van uw man uw man ter verantwoording roept (gehoor CGVS, p 12). De macht van uw man kan hierdoor in vraag worden gesteld of zeker worden gerelativeerd. Als u wordt gevraagd waaraan men dan kan zien dat uw man macht heeft (gehoor CGVS, p 22) bent u niet in staat om dit duidelijk te maken maar verwijst u naar een algemene situatie. Van u mag echter verwacht worden dat, gezien u wel verklaart dat uw man macht heeft, u concrete voorbeelden of aanwijzingen kan aanhalen over de positie van uw eigen man. U slaagt er echter niet in iets concreets over het werk van uw man te zeggen.

Uit bovenstaande feiten kan de geloofwaardigheid van uw huwelijk met een militair sterk in twijfel worden getrokken. Daardoor kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen i.v.m. de arrestatie van uw oom door uw beweerde man. Aangezien uw beweerde problemen onder meer voortvloeien uit het feit dat uw tweede man militair zou zijn, kan ook hieraan geen geloof worden gehecht.”

Naast het feit dat verzoekster de positie van haar man als militair op zich niet aannemelijk maakt, benadrukt de Raad dat de overige verklaringen evenmin overtuigen, meer bepaald wat de beweerde macht van haar man als zijnde luitenant in het leger betreft, gezien de reactie van zijn baas op het nieuws dat verzoekster in het ziekenhuis lag.

Uit het gehoorverslag blijkt verder ook dat de verzoekende partij stelt dat iedereen verzoekster steunde in het kenbaar maken van haar problemen: de baas van haar man, de oom van haar man, haar eigen familie en ook de politie nam nota van haar problemen (gehoorverslag p. 12, 13 en 21). Deze personen

en instanties keurden allen sterk het gedrag van verzoeksters echtgenoot af, zodat de beweerde macht van haar man opnieuw gerelativeerd kan worden.

De verzoekende partij stelt niet op concrete wijze de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht, waardoor de motieven van de weigeringsbeslissing gehandhaafd blijven.

De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009).

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende de persoon die klacht indiende bij de politie, stelt de verzoekende partij dat verzoekster tijdens het gehoor duidelijk aangaf dat haar oom een klacht indiende in de kazerne. Later zou verzoekster dan samen met haar oom een klacht hebben ingediend bij de politie. Ze stelt dat de verzoekende partij niet verantwoordelijk is voor de verkeerde interpretatie van haar verklaringen.

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens het gehoor verklaarde, wanneer haar gevraagd werd of zij naar de politie was gegaan: *"Ikzelf niet, maar mijn familie wel. Mijn oom is gegaan om klacht in te dienen"* (gehoorverslag p. 18). Later verduidelijkt verzoekster dat haar oom dit deed *"nadat hij de tand had uitgedaan en baby kwijt was"* (gehoorverslag p. 19). Niet lang daarna verklaart verzoekster dan echter dat zij zelf klacht is gaan indienen bij de politie: *"Wanneer was dit? Een paar dagen later want ik moest het doen. Dus ben ik samen met mijn oom gegaan. Het was in september. Wat hebben ze daar gedaan? Ik heb klacht ingediend en ze vertelden dat ze hem gingen roepen"* (gehoorverslag p. 21).

De verzoekende partij verklaart derhalve de vastgestelde tegenstrijdigheid niet, waardoor de aannemelijkheid van het asielrelaas ondermijnd wordt.

De verzoekende partij legt ter zitting bijkomende documenten neer als volgt:

Wat de brief van een buurvrouw betreft wijst de Raad er op dat brieven van privépersonen een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Daarenboven stelt deze brief dat de oom en andere gearresteerde familieleden slechts vrijgelaten zouden worden indien verzoekster aanwezig zou zijn in Guinée. Volgens de verklaringen van verzoekster ter zitting blijken deze familieleden reeds vrijgelaten te zijn, terwijl de brief ook stelt dat er geen contact met hen mogelijk was, en verzoekster niet nader kan uitleggen hoe zij vrijkwamen.

Wat het medisch getuigschrift van 5 december 2012 betreft stelt de Raad vast dat dit stelt dat verzoekster verklaard heeft dat zij het slachtoffer was van partnergeweld in Guinée in 2011 en dat er littekens zijn in haar gezicht en een snijtand ontbreekt.

Wat het medische attest betreft meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

Wat het medisch getuigschrift van 5 december 2012 betreft bevestigt dit dat verzoekster een vrouwelijke genitale verminking van type 2 (excisie) heeft ondergaan stelt de Raad vast dat dit door de verwerende partij niet betwist wordt.

Wat het Guinese medisch getuigschrift van 9 maart 2013 en de foto van haar oom betreft meent de Raad dat verzoekster hiermee niet aannemelijk maakt dat haar oom omwille van haar problemen beschoten of vervolgd werd zoals zij ter zitting aanhaalt.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt aan de mishandeling en bedreiging van verzoekster. Dat de commissaris-generaal lichtzinnig de subsidiaire beschermingsstatus weigert. En dit terwijl volgens de verzoekende partij er sprake is van een systematische vervolging van de peul-etnie in Guinee en de commissaris-generaal nagelaten heeft te onderzoeken of er sprake is van een schending van artikel 48/4 §2 b) en c) van de vreemdelingenwet.

Ook de Cedoca-informatie uit het administratief dossier in verband met de algemene toestand in Guinee zou geen juist beeld geven van de veiligheidssituatie in het land.

De verzoekende partij legt twee artikels neer om aan te tonen dat de veiligheidssituatie voor de peul-etnie in het gedrang is.

De landeninformatie die in het administratief dossier zit, is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, werd verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, en is gebaseerd op diverse bronnen terwijl de verzoekende partij twee artikels neerlegt die uitgaan van een Peul-organisatie.

Hoewel de informatiebundel (SRB: "*Guinee, Situatie op vlak van veiligheid*", 10 september 2012) waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB werd, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen. De verzoekende partij stelt weliswaar dat de in het rapport vermelde conclusies achterhaald zijn, maar slaagt er met een loutere verwijzing naar minder recente documenten niet in om toe te lichten waarom dit het geval zou zijn. Het gaat *in casu* daarenboven om erg beknopte informatie uitgaande van een Peul-organisatie.

Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat verzoekster problemen kende wegens haar etnie, daar zij stelt dat zij trouwde uit liefde met haar tweede man en haar beweerdde problemen voortvloeien uit de gewelddadigheden uitgaande van haar man in een dronken/alcohol-geïntoxiceerde toestand en niet omdat verzoekster van een andere etnische origine is dan haar echtgenoot.

Waar verzoekster stelt dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht, merkt de Raad op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekster niet aannemelijk is, is dit *in casu* niet het geval.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist daarom feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zij betwist het besluit van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, maar weerlegt dit niet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De Verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS